

LBRIS

We know
books

M.L. Rio, *Graveyard Shift*
Copyright © 2024 by M.L. Rio
All rights reserved.

© 2024 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Aceasta este o operă de ficțiune.
Toate personajele, organizațiile și evenimentele prezentate sunt fictive – sau
sunt folosite fictiv.

Ilustrație copertă: © Hannah Taylor

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași
www.alicebooks.ro
hello@alicebooks.ro
Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIO, M.L.

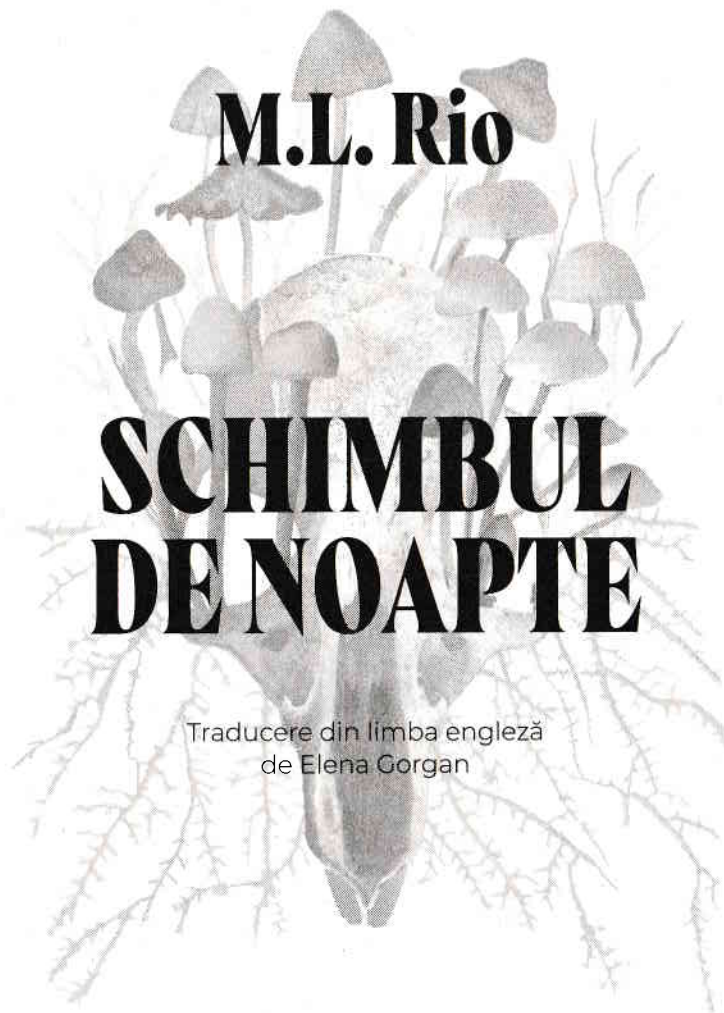
Schimbul de noapte / M.L. Rio; trad. din lb. engleză de Elena Gorgan. -

Valea Lupului: Alice Books, 2024

ISBN 978-630-6676-08-8

I. Gorgan, Elena (trad.)

821.111

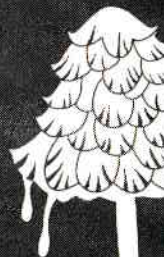
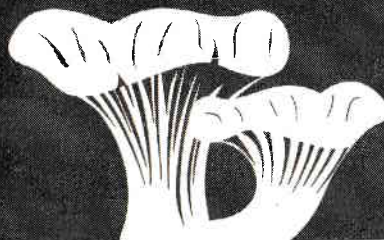

ALICE
BOOKS

2024

00:00 AM

Edie

Se întâlneau în cimitir în fiecare noapte la miezul întunericului. Nu neapărat pentru că așa și-ar fi propus, deși nu s-ar fi putut spune nici că se-ntâmpla de la sine. Regulile din campus interziceau fumatul pe o rază de 30 de metri în jurul oricărui corp universitar, așa că singurul loc în care un fumător putea să tragă cu poftă și în liniște dintr-o țigară în partea de vest a campusului, unde granița dintre facultatea de medicină și restul lumii era cel mai neclar delimitată, era cimitirul neîngrijit din spatele bisericii Sfântul Anton Sihastrul.

Timpul și tinerii vandali șterseseră numele de pe mai toate pietrele de mormânt. Biserica avea scânduri în loc de uși și ferestre, fiind atât de năpădită de plante târâtoare, mușchi și mușcegai, încât semnul „PERICOL, NU INTRAȚI” care atârna pe uși devenise în mod evident un avertisment inutil. Deoarece fusese desemnată monument istoric local, biserica fusese ferită de buldozerele și utilajele care răseseră tot ce fusese construit la sud de Strada Azalea în încercarea de a face loc pentru mai mulți pacienți și mai multe mașini, pentru magazinele de cadouri și restaurante. Astfel, în timp ce se construia facultatea de medicină, biserica Sfântul Anton Sihastrul se *deconstruia* – bârnă cu bârnă, cărămidă cu cărămidă. Nicio persoană întreagă la minte n-ar pierde vremea în umbra ei sinistră în viul nopții, dar, dacă stai să te gândești, nicio persoană întreagă la minte nu mai fumează în zilele noastre.

Așa își spunea Edie Wu în timp ce se întorcea de la redacția ziarului *The Belltower Times*, târșâindu-și picioarele prin campus. Era întotdeauna ultima care pleca de acolo – datoria ei ingrată de redactor-șef impunându-i să se lege

de catarg și să se scufunde odată cu corabia –, dar în ultimul timp ajunsese să nu mai plece deloc; în loc să plece, își lua câte o pauză, cinci minute, așa, cât să facă câțiva pași, spunându-și că dacă fuma câte o țigară pe noapte nu însemna că era dependentă de nicotină, ci doar că găsise o soluție să se mai calmeze atunci când, ei bine, nu era calmă. Dar când mai era ea calmă? E drept, lucra la un ziar studentesc, dar era un ziar studentesc care câștigase premiul Pacemaker de șase ori, un ziar cu un tiraj de 10.000 de exemplare. Deși predecesorul ei terminase facultatea și scria pentru *The Nation*, Edie trăia în continuare în umbra lui, iar în unele nopți își dorea să se întâmple ceva îngrozitor doar ca să aibă o știre de proporții, ceea ce o făcea să se simtă și mai rău de dimineață, când tot nu avea nicio știre, ci doar o pată în plus pe conștiință.

Problema ei și mai mare era însă Gâlma. De două săptămâni de când o depistase, totul devenise cumplit de urgent. Edie își strânse haina mai tare pe corp și grăbi pasul spre silueta bisericii în ruină – o masă neagră de piatră care acoperea cu impolitețe luna bolnăvicioasă în formă de seceră.

Gâfâia de-a binelea când, ajunsă în vârful dealului, se strecură pe poarta care refuza să mai stea închisă. La fel ca semnul „NU INTRAȚI”, poarta devenise inutilă. Nimeni *nu voia* cu adevărat să-și dea întâlnire într-o căzătură de cimitir după miezul nopții doar pentru că nu avea voie să fumeze în altă parte. Dar tot se întâlneau. Nefericirea atrage nefericire – și creează alianțe neașteptate.

Din grupul obișnuit, doi erau deja acolo. Edie îi recunoscuse după umbră: Tuck, cu mâinile în buzunare și umerii încovoiați, era mereu primul. Lângă el stătea Hannah, care își trăgea gluga pe cap la prima adiere tomnatică și nu și-o mai dădea jos până-n mai. În mod ciudat, de data asta nu-și vorbeau. Stăteau cu ochii în pământ și, dacă n-ar fi clipit, ai fi zis că-s niște îngeri de piatră, de felul celor pe care îi vezi mereu prin cimitire, minus bărbile peticite de licheni. Când o auziră pe Edie trecând pe lângă obeliscul Drewalt, ridicară privirea spre ea. În fața lor era o groapă, la ea se holbaseră cei doi până atunci.

Acum și Edie o țintuia cu privirea.

— Ce dracu' e asta?

— Ce dracu' crezi că e? zise Hannah, trăgând cu sete din țigară.

Gluga de pe cap îi umbrea fața îngustă și îi reducea ochii la două pete negre. Hannah îi dispăcea lui Edie cel mai mult dintre toți Sihaștrii. Așa că se întoarse înspre Tuck, care se scotocea deja după a doua țigară.

— Nu te uita la mine, zise el. Nu știu nimic despre asta.

— Nu era aici ieri-noapte, zise Edie.

— Nu mai spune!

Hannah deschise gura larg, lăsând fumul să vălătucească afară. Cu vârful piciorului, lovi grămada de pământ de pe marginea gropii, în întunecimea căreia Edie încerca să distingă ceva. Din pământul jilav ieșeau rădăcini încolăcite și păroase, încărcate pe alocuri de fire albe de miceliu.

— Cine a plecat ultimul?

— Întreabă-l pe părinte, zise Hannah, împreunându-și mâinile și făcând o plecăciune către Tuck.

— Eu, răspunse Tuck, lipindu-și țigara de buze.

Deși nu era preot, dat fiind că era mereu primul care sosea și ultimul care pleca, îl tratau ca atare. Lui Edie îi era greu să se abțină să nu-și bage nasul peste tot, așa că se întreba uneori ce încerca Tuck să evite astfel. De data asta, Gâlma zvâcni cu reproș, cum făcea mai nou de fiecare dată când ambiția ei de jurnalistă părea să pună stăpânire pe ea. Edie era sigură că zvâcnea doar în imaginația ei, dar asta n-o consola cu nimic, cum n-o consolau nici statisticile care spuneau că Gâlma era probabil benignă.

— Ai văzut ceva ciudat?

— E prima dată când vii aici? întrebă Hannah. Totul e ciudat.

Biserica chiar părea cumva pierdută în timp și spațiu. Dacă ea rămăsese la fel vreme de două sute de ani, orașul și colegiul se dezvoltaseră de jur împrejur într-un ritm ametitor. Parcarea pe mai multe niveluri cu care se învecina răspândea o lumină portocalie difuză, parcă oxidată de noaptea de-afară. Spre sud, pe cerul întunecat se profila o siglă mare și roșie pe care scria URGENTE. Zidul vestic dădea spre aleea din spațele Centrului Calhoun de Psihiatrie Comportamentală, iar cel nordic urma un drum îngust

care se intersecta apoi cu fluxul modest al vieții de noapte de pe Strada Azalea. Lumina stradală nu pătrundea înăuntru, fiind blocată de zidul de iederă care crescuse între gratiile de fier ale gardului. Între granițele astea strâmbе, îngeri de piatră plângeau elegant peste morminte, iar garguiile hidoase rânjeau și se uitau chiorâș de pe cornișele ușilor bisericii. Buruienile creșteau fără opreliști. Într-un colț, un stejar mai bătrân chiar și decât biserica își scutura ghindele și frunzele portocalii în octombrie, până când i se goleau ramurile și dintre rădăcinile sale începeau să răsară ciuperci buricul-măslinului. Câteva ieșiseră deja și luceau sinistru în întuneric.

— Vreau să zic, ai văzut pe cineva care să fi făcut ceva ciudat? lămuri Edie.

Era clar că groapa nu fusese săpată de vreun animal: unghiurile și liniile ei erau prea precise ca să fi fost scurmată de labe sau gheare.

— Ei, Tuck?

Tuck dădu din cap.

— N-am văzut nimic mai ciudat decât de obicei, preciză el. Nicio groapă... Nimic.

Nimeni nu voia să spună lucrurilor pe nume, nici măcar Edie. Își scoase pachetul de țigări din

buzunar și se chinui să-și aprindă una. Un vânticel rece o pișca de nas și îi stingea flacăra brichetei de fiecare dată.

— Dă-mi voie, zise Tuck, desfăcându-și haina ca să o ferească temporar de vânt.

— Mersi.

Edie trase adânc, expiră și privi fumul vălătucind spre cer:

— Și-acum ce facem?

— Ce facem? întrebă Tuck, uitându-se de la Edie la Hannah. Cine zice că trebuie să facem ceva?

— Să facem ceva legat de ce?

Se întoarseră cu toții către obeliscul Drewalt, deși nu într-atât de speriați pe cât ar fi putut să fie, pentru că știau a cui era vocea.

— Tamar, zise Edie și răsuflă ușurată.

Tamar era cea mai în vârstă dintre Sihaștri, o prezență serioasă care echilibra agitația nervoasă a lui Tuck și indiferența extravagantă a lui Hannah.

— Salut, zise Tamar, pășind încet de sub stejar, cu obrajii îmbujorați de la plimbarea prin campus, tocmai de la Biblioteca de Științe ale Sănătății.

— Ce face...? Care-i treaba cu groapa asta?

— Întocmai misterul pe care încercam să-l dezlegăm, răspunse Hannah cu o grimasă.

Tamar își întoarse privirea spre ea, dar Hannah doar inspiră și expiră cu o condescendență demnă de Sherlock Holmes. Resemnată cu rolul temporar de Watson, Tamar oftă.

— Poate e vreo înmormântare în weekend. Parcă atunci când pământul e prea tare, groapa se sapă cu ceva timp înainte de înmormântare, nu?

Tuck dădu iar din cap.

— De o sută de ani n-a mai fost îngropat nimeni aici.

— Și nu le-ar trebui un excavator pentru asta? întrebă Edie. Nu cred că mai sapă cineva ca pe vremuri.

— Ba poate că da, dacă vor să nu facă gălăgie, adăugă Hannah cu gravitate macabră.

— Sau poate că tocmai a fost dezgropat un cadavru, interveni Tamar, vocea rațiunii.

— Dar *cu ce scop?* întrebă Tuck.

Tamar ridică din umeri.

— Interes istoric, cine știe? E o biserică veche.